

Arrest

nr. 201 083 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GHYMERS
Livornostraat 45
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 via zijn toenmalige voogd X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M KIWAKANA, die loco advocaat C. GHYMERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten [...]:
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 10.10.2017*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene beweert minderjarig te zijn. Uit de bijlage bij het administratief verslag van de politie echter blijkt dat hij meerderjarig is.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV BR.55.LL.099451/2017 van de gerechtelijke politie van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met geweld. (PV BR.11.LL.091372/2017 van de politie zone van Brussel hoofdstad Elsene.)

Gezien de herhaling en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene beweert minderjarig te zijn. Uit de bijlage bij het administratief verslag van de politie echter blijkt dat hij meerderjarig is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BR.55.LL.099451/2017 van de gerechtelijke politie van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Hij stelt dat uit de resultaten van het botonderzoek van 10 oktober 2017 blijkt dat verzoeker meerderjarig is. Hij verwijst eveneens naar de beslissing van de dienst Voogdij van 16 november 2017 tot beëindiging van rechtswege van de voogdij. Verweerder is dan ook van oordeel dat huidig beroep niet op ontvankelijke wijze kon worden ingediend door de voogd.

2.2. De Raad wijst erop dat de beslissing van de dienst Voogdij tot beëindiging van rechtswege van de voogdij van 16 november 2017 stelt: *"la prise en charge par le service des Tutelles ainsi que la tutelle exercée par Monsieur B.D.D. cessent de plein droit à la date de notification de la présente décision"*.

Aldus blijkt dat de voogdijregeling slechts een einde neemt van zodra voormelde beslissing aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Hieruit blijkt dat deze beslissing tot beëindiging van de voogdij geenszins kan worden geacht met terugwerkende kracht gevolgen teweeg te brengen. Ook artikel 7, §2, tweede lid van de Programmawet (I) van 24 december 2002 (art. 479) – dat handelt over de beëindiging van de voogdij indien de beweerde minderjarige reeds meerderjarig blijkt te zijn – spreekt niet van beëindiging met terugwerkende kracht. Huidig annulatie- en schorsingsberoep werd ingediend op 31 oktober 2017, d.i. voor de totstandkoming van de beslissing van de dienst Voogdij en dus a fortiori ook voor de betekening hiervan, zodat dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van huidig beroep op rechtsgeldige wijze werd vertegenwoordigd door zijn voogd die hem werd toegekend op 21 augustus 2017. Gezien het indienen van huidig beroep aldus op rechtsgeldige wijze is geschied, kan verzoeker – die niet langer onder de voogdijregeling van de Dienst Voogdij staat en van wie werd vastgesteld dat hij thans meerderjarig is – in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep zoals geformuleerd door verweerder dient dan ook te worden verworpen.

2.3. De Raad merkt echter wel op dat het gehele betoog ter ondersteuning van het enig middel is gestoeld op de minderjarigheid van verzoeker. Hij is van oordeel dat verweerder niet zonder meer een

bevel om het grondgebied te verlaten kon geven en dat rekening diende te worden gehouden met verscheidende waarborgen die van toepassing zijn op niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en kinderen in het algemeen. In deze kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat verzoeker geen actueel belang bij zijn middel kan laten gelden. Immers kan niet ter discussie staan dat verzoeker thans als meerderjarige dient te worden beschouwd. Zelfs indien aldus verzoekers middel gegrond zou kunnen worden bevonden, kan enkel worden vastgesteld dat verweerder bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten dient vast te stellen dat verzoeker meerderjarig is, zodat de door verzoeker weergegeven waarborgen voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en kinderen in het algemeen niet van toepassing kunnen zijn. Verzoeker haalt derhalve geen voordeel meer uit de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. Waar verzoeker ter terechtzitting hiermee wordt geconfronteerd, stelt hij enkel dat *“de Raad hierover zal oordelen”*. De Raad merkt hierbij op dat wanneer het belang van verzoeker in vraag wordt gesteld, hij hieromtrent een duidelijk standpunt dient in te nemen en de nodige gegevens dient aan te brengen die uitsluitend geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Door louter te stellen dat de Raad zal oordelen over het actueel belang bij het middel, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

2.4. Het enig middel is derhalve, bij gebreke aan een actueel belang, onontvankelijk. Bij gebreke aan enig ontvankelijk middel, dient het beroep eveneens onontvankelijk te worden verklaard.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA